

[Justitsministeren.]

rådgivning for arbejdsløse. Ved den undersøgelse, som anstalten straks iværksatte, oplyste den indsatte, at han skulle aflevere dette materiale til en medindsat. Under afhøringen af den pågældende medindsatte oplyste denne, at det havde været hans hensigt at oprette et rådgivningskontor for arbejdsløse, og det ville blive bekendtgjort gennem annoncer i dagspressen. Kontoret skulle have adresse hos hans mor, der imidlertid alligevel ikke havde ønsket at deltage i arrangementet, og den indsatte oplyste, at han nu havde opgivet planen.

Anstalten tilkendegav den indsatte, at han ikke under nogen form måtte deltage i rådgivningsvirksomhed af denne art, ligesom det blev meddelt ham, at det fundne materiale ville blive taget i forvaring. Da anstalten senere blev opmærksom på, at der alligevel blev annonceret i nogle dagblade, foretog man straks en fornyet afhøring af den indsatte, der imidlertid har nægtet at have indrykket de nævnte annoncer. Man undersøger fortsat sagen. Undersøgelserne er ikke afsluttet, men det tyder på, at den pågældende i hvert fald i nogle tilfælde har bestilt annoncerne.

Under den fornyede afhøring indrømmede den indsatte yderligere, at han for nogen tid siden havde fået den medindsatte, der skulle hente rådgivningsmaterialet til ham, til også at oprette en postboks i Horsens, hvortil reflektanter på annoncen skulle indbetale det beløb på 40 kr., man skulle betale for at modtage vejledningsmaterialet.

Jeg kan oplyse, at statsfængslet straks har sørget for, at denne postboks er blevet ophævet, og at det ene brev, der var modtaget, er blevet tilbagesendt til adressaten. Der er samtidig truffet bestemmelse om, at al ind- og udgående post til den indsatte indtil videre gennemlæses.

Om den medindsatte, der var behjælpelig med transport af materiale og oprettelse af postboksen, kan jeg oplyse, at han indtil videre har fået inddraget sin tilladelse til udgang.

Anstaltens materiale vil i øvrigt blive forelagt politiet med henblik på eventuel strafferetlig forfølgning, og de øvrige anstalter vil blive underrettet om sagen, således at man overalt er opmærksom på, at noget sådant naturligvis ikke må forekomme.

Holten (FP):

Tak.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Gudme (RV) til justitsministeren:

„Agter ministeren at ændre den indtægtsgrænse på højst 25.000 kr. i husstandsindkomst, der er fastsat for adgangen til at opnå billig retshjælp?“

(Spm. nr. 93).

Skriftlig begrundelse.

I 1969 gennemførtes reglerne om retshjælp hos en advokat med dækning fra det offentlige af $\frac{3}{4}$ af det standardmæssigt fastsatte honorar ved en ændring af retsplejeloven. Loven var et udmærket initiativ, der sikrede, at folk med små indtægter kunne få retshjælp, også selv om de bor uden for de byer, hvor permanente retshjælpsinstitutioner er oprettet.

Desværre har den indtægtsgrænse på et absolut beløb, kr. 25.000, som fastsattes ved loven, vist sig at være u hensigtsmæssig med det i dag gældende prisniveau, da det er nødvendigt at afvise et meget stort antal af de mennesker, der søger retshjælp, fordi de med i øvrigt beskedne indkomster dog alligevel ikke når ned på kr. 25.000. Det seneste eksempel, der er blevet nævnt over for mig, angår et invalidepensionistægtepar med tilsammen kr. 31.578, hvor dommerkontoret i Ålborg var nødt til at afvise begæringen om godtgørelse af honorar.

I mange af disse tilfælde udfører de pågældende advokater nok arbejdet mere eller mindre vederlagsfrit alligevel, men det kan ikke være meningen med ordningen, og jeg beder derfor ministeren overveje en ajourføring af indtægtsgrænsen, gerne sådan, at den fremtidig ændres i takt med prisudviklingen.

Gudme (RV):

Den ordning, vi fik i 1969, hvorefter der fra det offentlige udbetales $\frac{3}{4}$ af et standardmæssigt fastsat honorar for den retshjælpsbistand, der er ydet hos en advokat, er i hvert fald på papiret en god ordning. Man hører af og til, at den ikke bliver brugt ret meget, og det kan muligvis skyldes, at der ikke er tilstrækkeligt kendskab til ordningen,